

[Udenrigsministeren]

Jeg forstår, at hr. Ole Espersen er enig med mig i, at forhandlingsoplæg, som regeringen drøfter med Folketingets partier, fortsat skal være fortrolige. Jamen hvad er det så, hr. Ole Espersen gør vrøvl over? Nu forstår jeg ikke en lyd af det hele. Desuden har de enkelte partier rig mulighed for at diskutere med deres bagland, hvordan de skal stille sig til diskussionerne om de emner, regeringen bringer op.

Dér, hvor fortroligheden er, er lige præcis, hvordan vi skal satse i nogle givne situationer, hvad vi skal lægge vægt på, hvor vi vil give os i en forhandling. Det er meget usædvanligt, at vi her i landet skal diskutere de ting i Markedsudvalget, før vi tager ned og indgår i forhandlingerne, men det er altså et led i vores demokratiske proces, og det har heldigvis vist sig, at det i det store og hele fungerer godt, og at vi normalt kan regne med, at Markedsudvalget lever op til den fortrolighed, det kræver. Jeg har overvejende gode erfaringer med den arbejdsmetode, og den er helt nødvendig for mindretalsregeringer, som vi jo har tradition for i Danmark.

Når hr. Ole Espersen er enig i, at sådan skal det være, så forstår jeg altså stadig ikke, hvad det er, han gør vrøvl over.

(Kort bemærkning).

Leif Hermann (SF):

Jeg skal ikke gå ind i diskussionen mellem udenrigsministeren og hr. Ole Espersen, men jeg havde såmænd lyst til det.

Jeg har lidt svært ved at forstå, hvorfor udenrigsministeren overhovedet har svært ved at finde noget positivt i forslaget. Det er, ligesom om udenrigsministeren vrider og vender sig og oven i købet går dybt ind i tekniske eller retlige betragtninger for at hitte ud af, at dette godt nok er noget skrækeligt noget, og det er nok udslag af SF'ernes ejendommelige form for munkemarxisme, tror jeg det var. Udenrigsministeren havde fundet det gamle, støvede udtryk fra kapitallogikkens dage frem igen.

På et enkelt område er det således, at EF-Kommissionen har antaget præcis de samme munkemarxistiske betragtninger som Socialistisk Folkeparti. Det fremgår af begrundelsen for direktivforslaget fra 29. november 1988 vedrørende fri adgang til miljøoplysning. Her skriver man:

»Det skal ikke blot pålægges medlemsstaternes myndigheder, men ligeledes EF-institutio-

nerne og navnlig Kommissionen. De grunde, der taler for, at man må udvide mulighederne for adgang til de oplysninger, som nationale, regionale eller lokale administrationer råder over, gælder ligeledes for EF-instanserne, navnlig i betragtning af den rækkefølge, Det Europæiske Fællesskabs beføjelser har på miljøområdet.

Derfor vil dette forslag blive fulgt op af andre tiltag med henblik på at indføre samme gennemsigtighed i Fællesskabets instanser som den, der foreslås for medlemsstaternes forvaltninger.«

Her er der altså tale om, at man vedkender sig et princip om gennemsigtighed, godt nok kun på miljøområdet, men et eller andet sted skal man jo starte. Man har altså hos Kommissionen erkendt, at der er behov for i højere grad at lade offentligheden få indblik i faktuelle oplysninger, men det er dog udtryk for et princip om større offentlighed i sammenhænge, hvor der ikke hidtil har været det, og udtryk for ønsket om, at der også i de øvrige medlemsstater skal gælde et princip om større offentlighed.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Markedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Første behandling af lovforslag nr. L 69:

Forslag til lov om ændring af lov om kontrol med tilvirkning af krigsmateriel m.m. (Ret til at nægte at medvirke i våbenindustri uden fortabelse af dagpenget).

Af Jens Thoft (SF) m.fl.
(FremSAT 15/11 89).

Lovforslaget sattes til forhandling.